

Vprašanja za predhodno odločanje

1. a. Če podjetnik, ki posluje z določenim blagom ali storitvami (v nadaljevanju: oglaševalec), uporablja možnost, da pri upravljavcu internetnega iskalnika navede iskalni izraz [Pri oglaševanju prek interneta se lahko uporablja možnost, da se proti plačilu v iskalnih programih, kot je Google, navedejo takoiimenovani iskalni izrazi. Če se v iskalnik vtipka tak iskalni izraz, se prikaže napotitev na spletno stran oglaševalca bodisi na seznam z najdenimi stranmi bodisi kot oglas na strani zadetkov desno pod naslovom „Sponzorirane povezave.“], ki je enak znamki drugega (v nadaljevanju: imetnik znamke), ki je registrirana za drugo tovrstno blago ali storitve, in je posledica navedenega iskalnega izraza – ne da je to vidno za uporabnika iskalnika – ta, da ta internetni iskalec, ki vtipka to besedo, na seznamu zadetkov upravljavčevega iskalnika naleti na napotitev na oglaševalčevo spletno stran, ali to pomeni, da oglaševalec registrirano znamko uporablja v smislu člena 5(1)(a) Direktive 89/104/EGS? ⁽¹⁾
- b. Ali je ob tem pomembno, ali se napotitev prikaže
- na običajnem seznamu z najdenimi stranmi ali
  - v delu, ki je kot tak opredeljen kot del za oglaševanje?
- c. Ali je ob tem pomembno,
- ali oglaševalec že v napotitvenem sporočilu na spletni strani upravljavčevega iskalnika dejansko ponuja proizvode ali storitve, ki so enaki blagu ali storitvam, za katere je registrirana znamka, ali pa
  - oglaševalec na lastni spletni strani, na katero se lahko internetnega uporabnika (iz vprašanja 1.a.) „usmeri“ („hyperlinking“) z napotitvijo na stran upravljavčevega iskalnika, dejansko ponuja proizvode ali storitve, ki so enaki blagu ali storitvam, za katere je registrirana znamka?
2. Če je odgovor na vprašanje 1 pritrديلen, ali je lahko posledica določila iz člena 6 Direktive, zlasti pa odstavka 1(b) in (c) tega člena, ta, da imetnik znamke uporabe v smislu vprašanja 1 ne more prepovedati in če je tako, ob katerih okoliščinah?
3. Če je odgovor na vprašanje 1 pritrديلen, ali se uporabi člen 7 Uredbe, če se ponudba oglaševalca v smislu vprašanja 1 nanaša na blago, ki je označeno z znamko, opredeljeno v vprašanju 1 in ga je na trg Skupnosti dal imetnik znamke ali je bilo nanj dano z njegovim soglasjem?
4. Ali odgovori na zgornja vprašanja veljajo tudi za iskalne izraze, ki jih navede oglaševalec in so navedeni v vprašanju 1, v katerih je znamka zavestno prikazana z drobnimi pisnimi napakami, s čimer iskalne možnosti za javnost, ki uporablja internet, postanejo učinkovitejše, če je znamka na spletni strani oglaševalca prikazana pravilno?

5. Če je posledica odgovora na tukaj zastavljena vprašanja ta, da ne gre za uporabo znaka v smislu člena 5(1) Direktive, ali lahko države članice glede uporabe iskalnih izrazov kot v obravnavani zadevi na podlagi člena 5(5) Direktive v skladu z določbami, ki veljajo v teh državah, o varstvu pred uporabo znaka za drugačne namene kot je razlikovanje blaga ali storitev, brez nadaljnega zagotovijo varstvo pred uporabo tega znaka na način, ki po mnenju sodišč teh držav članic neupravičeno in nelojalno izkorišča razlikovalni učinek ali sloves znamke ali vpliva nanju, ali pa pri tem za nacionalna sodišča veljajo omejitve prava Skupnosti v povezavi z odgovori na prejšnja vprašanja?

⁽¹⁾ Prva Direktiva Sveta z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL L 40, 11.2.1989, str. 1).

Tožba, vložena 17. decembra 2008 – Komisija Evropskih skupnosti proti Kraljevini Španiji

(Zadeva C-560/08)

(2009/C 55/18)

Jezik postopka: španščina

Stranki

Tožeča stranka: Komisija Evropskih skupnosti (zastopniki: S. Pardo Quintillán, D. Recchia in J.-B. Laignelot, zastopniki)

Tožena stranka: Kraljevina Španija

Predlogi tožeče stranke:

- Razglasi naj se, da Kraljevina Španija ni izpolnila obveznosti iz:
  - členov 2(1), 3, 4(1) ali (2) in 5 Direktive Sveta 85/337/EGS ⁽¹⁾ z dne 27. junija 1985 o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje v zvezi z ločenimi projekti razširitve in/ali gradnje ceste M-501, ki ustrezajo odsekom 1, 2 in 4; členov 6(2) in 8 Direktive 85/337/EGS v zvezi z ločenimi projekti razširitve in/ali gradnje ceste M-501, ki ustreza odsekom 2 in 4, in iz člena 9 Direktive 85/337/EGS v zvezi z ločenimi projekti razširitve in/ali gradnje ceste M-501, ki ustreza odsekom 1, 2 in 4;

- člena 6(3) in (4) Direktive Sveta 92/43/EGS ⁽¹⁾ z dne 21. maja 1992 o ohranjanju naravnih habitatov ter prosto živečih živalskih in rastlinskih vrst v povezavi s členom 7 te direktive v zvezi z ločenimi projekti razširitve in/ali gradnje ceste M-501, ki ustrezajo odsekom 1, 2 in 4 glede posebnih območij varstva ptic ES 0000056 „Encinares del río Alberche y río Cofio“;
- Direktive 92/43/EGS, kot je razložena v sodbah Sodišča z dne 13. januarja 2005 v zadevi C-117/03 in z dne 14. septembra 2006 v zadevi C-244/05 in obveznosti, ki izhajajo iz člena 12(1)(b) in (d) Direktive, v zvezi z ločenimi projekti razširitve in/ali gradnje ceste M-501, ki ustrezajo odseku 1, glede na območje, predlagano za območje, pomembno za Skupnost „Cuenca del río Guadarrama“, ter odsekom 2 in 4 glede na območje, predlagano za območje, pomembno za Skupnosti ES 3110007 „Cuencas de los ríos Alberche y Cofio“;
- Kraljevini Španiji naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Tožba, ki jo je vložila Komisija, se nanaša na projekte, ki so jih odobrili, ali – v tem primeru – ki jih izvajajo španski organi v zvezi z razširitvijo ali gradnjo podeželske ceste M-501 (občina Madrid). Komisija zatrjuje, da Kraljevina Španija v zvezi s temi projekti ni izpolnila obveznosti iz Direktive 85/337 v izvorni ali spremenjeni različici in iz Direktive 92/43, kot jo je razložilo Sodišče v sodbah z dne 13. januarja 2005 v zadevi C-117/03 in z dne 14. septembra 2006 v zadevi C-244/05.

⁽¹⁾ UL L 175, str. 40 – EE 15/06, str. 9.

⁽²⁾ UL L 206, str. 7.

Tožba, vložena 19. decembra 2008 – Komisija Evropskih skupnosti proti Italijanski Republiki

(Zadeva C-565/08)

(2009/C 55/19)

Jezik postopka: italijanščina

Stranki

Tožeča stranka: Komisija Evropskih skupnosti (zastopnika: E. Traversa in L. Prete, zastopnika)

Tožena stranka: Italijanska Republika

Predlogi tožeče stranke:

- ugotovi naj se, da Italijanska republika, s tem da je sprejela določbe, ki odvetnikom nalagajo spoštovanje najvišjih tarif, ni izpolnila obveznosti iz členov 43 in 49 ES;
- Italijanski republiki naj se naloži plačilo stroškov postopka.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Določitev najvišjih obveznih tarif za sodno in izvensodno delovanje odvetnikov pomeni omejitev pravice do ustanavljanja iz člena 43 ES in omejitev svobode opravljanja storitev iz člena 49 ES. Zaradi najvišje obvezne tarife, ki se mora uporabiti ne glede na kakovost storitve, količino dela, ki ga je treba opraviti, ter nastale stroške, lahko postane italijanski trg pravnih storitev nezanimiv za tuje strokovnjake. Odvetnike s sedežem v drugih državah članicah se tako odvrne od ustanovitve sedeža v Italiji oziroma od začasnega opravljanja svojih storitev v Italiji.

Prvič, prilagoditev novemu tarifnemu sistemu (med drugim je zelo zapleten) povzroči dodatne stroške, kar lahko pomeni oviro pri uresničevanju temeljnih svoboščin, ki jih priznava Pogodba.

Drugič, navzgor omejena tarifa pomeni dodatno oviro za prost pretok pravnih storitev na notranjem trgu, ker onemogoča, da bi bila kakovost opravljenih storitev odvetnikov s sedežem v državah članicah, ki ni Italija, ustrezno nagrajena, kar te odvetnike, ki zaradi posebnosti italijanskega trga zahtevajo višje nagrade od tistih, določenih v italijanskih predpisih, odvrta od tega, da bi v Italiji začasno opravljali svoje storitve oziroma od tega, da bi v tej državi ustanovili svoj sedež.

Nazadnje, togost italijanskega tarifnega sistema onemogoča odvetniku (tudi tistemu s sedežem v tujini), da bi storitve *ad hoc* ponudil v posebnih primerih in/ali posebnim strankam. Na primer, da bi določene pravne storitve ponudil v paketu po fiksni ceni. Ali da bi ponudil celoto pravnih storitev, opravljenih v različnih državah članicah, po enotni tarifi. Zaradi italijanske zakonodaje lahko odvetniki s sedežem v tujini izgubijo konkurenčnost, saj jim odreka možnost, da se poslužujejo učinkovitih tehnik prodora na italijanski trg pravnih storitev.

Poleg tega se zdi, da sporni ukrep ni primeren za doseganje ciljev splošnega interesa, ki so jih predstavili italijanski organi, niti ni v ta namen najmanj omejujoč. Zlasti se ne zdi primeren za zagotavljanje dostopa najšibkejših do sodnega varstva, varstva prejemnikov pravnih storitev ter učinkovitega delovanja pravosodja. Zdi se, da tudi ni sorazmeren, saj obstajajo še drugi ukrepi, ki so za odvetnike s sedežem v tujini bistveno manj omejevalni in vsaj toliko (ali celo bolj) primerni za doseganje ciljev varstva, na katere se sklicujejo italijanski organi.